

Hellen Rinell
637 Shinzaike
H I M E J I.
Japan.

Nr 250.

Göteborg den 29 okt. 1965.

Käraste lilla Hella!

I dag har ett paket avgått till dej - småpaket - rek. Det innehöll följande:
2 glasburkar Idomin-salva, vägande tillsammans 200 gram netto. 3:60 = 7:20
2 tuber Jukon-salva 2 " " 60 " " 3:40 = 6:80
Det hela vägde 600 gram och kostade i porto kr. 4:-. Alltså tills. kr. 18:--
Nästa storlek Idominförpackning väger 1 kg. Det kunde jag alltså inte få i ett
1-kg-paket, som du förstår. Kanske klarar du dej med detta tills du kommer till
USA. Annars får du skriva igen. Och det kommer flera burkar som ett brev på
posten! Om du nu tycker att dom är bra.
Jag träffade på en förtjusande flicka på apoteket och fick denna fina kartong.
Hon kom först med en större. Nej, sa hon, jag kanske kan tömma en annan. Hon
ville packa det helt och hållat. Men jag ville ha det öppet tills jag skrivit
tulldeklarationen. Detta hände i går och i dag gick det.
Vad jag skrev om flickorna Johanssons ansökan till ålderdomshem nämner du inte
om du skulle skriva till dom. Men det gör du kanske inte. Dom vill inte tala
om det. Ebba och Ludde vill också hålla det hemligt för dommenar att om den
och den får veta det så får dom så många frågestunder å så. För resten så har
bara Sofia sökt ännu, sa hon i går.
Så har vi då varit i Borås. Vi stannade där till onsdag morron, då vi tog tåget
hem till Gbg. Det är så roligt att komma till dom. Både Aina och Olle är ju så
bussiga och rara. Och deras ungar är sätjusiga. Visst är dom lite ilskan ibland.
Men nåt fel får det väl vara på dom som på andra. Likaså och David är inga förtju
sande farföräldrar. Dom är kritiska på båda generationerna, vilket är så trå-
kigt och oförklarligt. Dom fordrar så mycket av ungarna. Jag tycker att Aina och
Olle får väl uppfostra sina barn så gott dom kan. Och jag tycker så mycket om
dom och det gör vi alla tre. Dom är ju så begåvade allesamman. Den som fyllde
1 år vet vi väl inte så mycket om ännu. Men hon ser inte ut ätt ligga efter.
Kerstin, som blir 7 år i febr. testades ju och fick börja skolan i år. 2 mån.
har hon gått i skolan och läste ganska bra innantill en liten berättelse för
oss. Det är ju länge sen hon satt och dikterade tal för Eva, då hon hade hem-
räkning. Anne-Marie är en klipsk ungen. Hon fyller 3 år i febr. Hon svarar i
telefon om hon kan hinna före mamman. Och man får av henne veta det mesta.
Talar tydligt och bra. Här om dan var det tel. till Olle. Han satt nere i käl-
laren. Då ropade hon på honom och sa att det var tel. till honom. Sen gick hon
och tog luren igen och sa: Han kommer! Och så var det klart. Dom tror nästan
att hon övertrumfar Kerstin. Hon har alltid ämnen för samtal. Och det blir ald-
rig långsamt i hennes sällskap. Men kanske tröttsamt för gamla fastrar ibland.
Roligt är det i alla fall. Eva är en mycket lugnare typ. Både i utseende och
sätt lik Olle. Tänker kanske lite långsammare, men är så omtänksam. Jag minns
inte om det var första eller andra året i skolan som hon fick något slags er:
kännande eller belöning - jag minns inte vilket - som bästa kamrat. Ja, dom är
bra allihop. Och jag tycker att ni och vi och Roys aka få väldigt roligt till-
sammans med dom, då ni kommer hem. Och vad du i synnerhet ska få roligt med
barna. Om ni nu får någonstans att bo i närheten av denna stad eller i den.
I dag är det lördagen den 30/10. Vid tretiden skall jag gå till Inga-Lisa.
Hon har legat en vecka för ont i ryggen. I går var hon hos doktorn och fick det
trots allt, lugnande beskedet, att det nog var ryggskott. Sjukskrevs 1 vecka
till. Vad värre är är det att hennes svåger ligger på Rehnströmska Sjukhuset
f.d. Källtorp. Han har för länge sen haft något besvär med sina lungor. Och vid
kontroll här om dan upptäckte dom att någon förändring inträtt på lungorna.
Misstänker visst något slags tumör. Ännu inte klart. Margret, Inga Lisas syater
alltså, är alldeles slut. Själv har hon dåliga knän. Det gör mej så ont om
dessa unga människor 35-40 år. Ebba och jag kom över ens om i dag att det är
strunt, det vi ger oss för, vi som har livet bakom oss och ändå har det så
lindrigt.

I går ringde jag Amanda Sahlin för att hälsa på henne. Då var hon så svag att hon knappt orkade svara i tel. Denna gång är det hennes hjärta som klickar. Då doktorn var där i går eller förrgår fick hon sju sorters mediciner, som ska tas på alla möjliga olika tider. Någon av dessa hade hon kanske förut. Hon har ju i alla fall åldern inne. 86 eller 87 blir hon i febr.
I går ringde jag min vän Edith Alvner i Mariestad. Hon har legat mycket här på ortopeden och opererats flera gånger. Ena höften stelopererad och ganska invalidiserad. Men en förtjusande människa. Hon hade bekymmer för sin son Bengt. Han har skador på sina öron. På det ena är han döv. Och nu skulle dom operera det andra utan att kunna säga att det skulle lyckas. Det gick att operera. Och om 14 dar får han veta om han får sin hörsel. Annars är hela hans bana stängd, sa mamman. Hon litar nu på att Gud ska ordna saken. Och jag har sagt till honom att han får allt lov att ordna detta för dom. Ja, detta var mycket om mina sjuka vänner. Men jag hade inget annat särskilt att skriva om och därför fick du det.

Ännu har vi inte hört av Sven Gunnar Åsterberg, som jag vet. Kanske har dom fått besked som kungöres på församlingsmötet torsdagen den 4 ds.
På måndag ska jag beställa tid för Ebba hos min doktor. Hon är ju ständigt trött och sover dåligt. Och så koncentrerar hon sej så helt på sina svagheter. Hon medicinerar ju för blodtrycket, så det håller sej ju normalt.
På måndag ska jag också gå till Ortopedens bandageverkstad, som nu är förlagd till Gårda och försöka få bytt ut den där grejen, som skulle hålla mitt knä i ordning. Och så hämta min kniptong.
Så var det visst inget mer för i dag från tt.
Hälsningar, så kära såås, i mängd till er båda från

Sinlga